

— Ето още едно добро, извика единъ руски офицеръ. Ние сме тръгнали да освобождаваме народа и да спасяваме отъ смъртъ децата.

Майката на децата, вдовица, пристига съ сълзи на очи и не знае, какъ да благодари на избавителитѣ, които изваждатъ отъ срѣдъ огъня децата ѝ.

Отъ Константинъ опълченцитѣ се отправятъ въ село *Стара Рѣка*. Това село тѣ намѣриха съвсемъ ограбено, опустошено и изгорено отъ башибозуци и черкези. Всичкиятъ добитѣкъ бѣше откаранъ. Тогава опълченцитѣ се впускатъ къмъ близкитѣ турски села отъ Тузлука. Въ тѣхъ намиратъ дрехи, платове и завлѣчена всичката покжщнина, откраднатата отъ българитѣ. А двороветѣ и яхъритѣ бѣха препълнени съ български едъръ и дребенъ добитѣкъ. Опълченцитѣ превзеха селата, турцитѣ избѣгаха. Добитѣкътъ бѣ върнатъ и предаденъ на българитѣ. Последнитѣ се зарадваха, поискаха пушки, па тръгнаха да помагатъ на опълченцитѣ и да пазятъ българскитѣ села.

### Опълченцитѣ въ Котелъ.

Следъ като запазиха и осигуриха българското население въ долината на Стара Рѣка и Кипилово, опълченцитѣ заминаха за гр. *Котелъ*. Щомъ стигнаха въ града, тѣ получиха известие, че голѣма орда турци, башибозуци и разбойници идатъ откъмъ село Тича. Пратена бѣ една дружина, която разпрѣсна турската орда. Известия дойдоха откъмъ Медвенъ, Садово, Жеравна и Градецъ. По тия мѣста между турското и българското население имаше голѣми свади, грабежи и убийства. Командата на опълченцитѣ скрои планъ, какъ да обиколи и хване турско-черкезкитѣ разбойнишки шайки.